

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

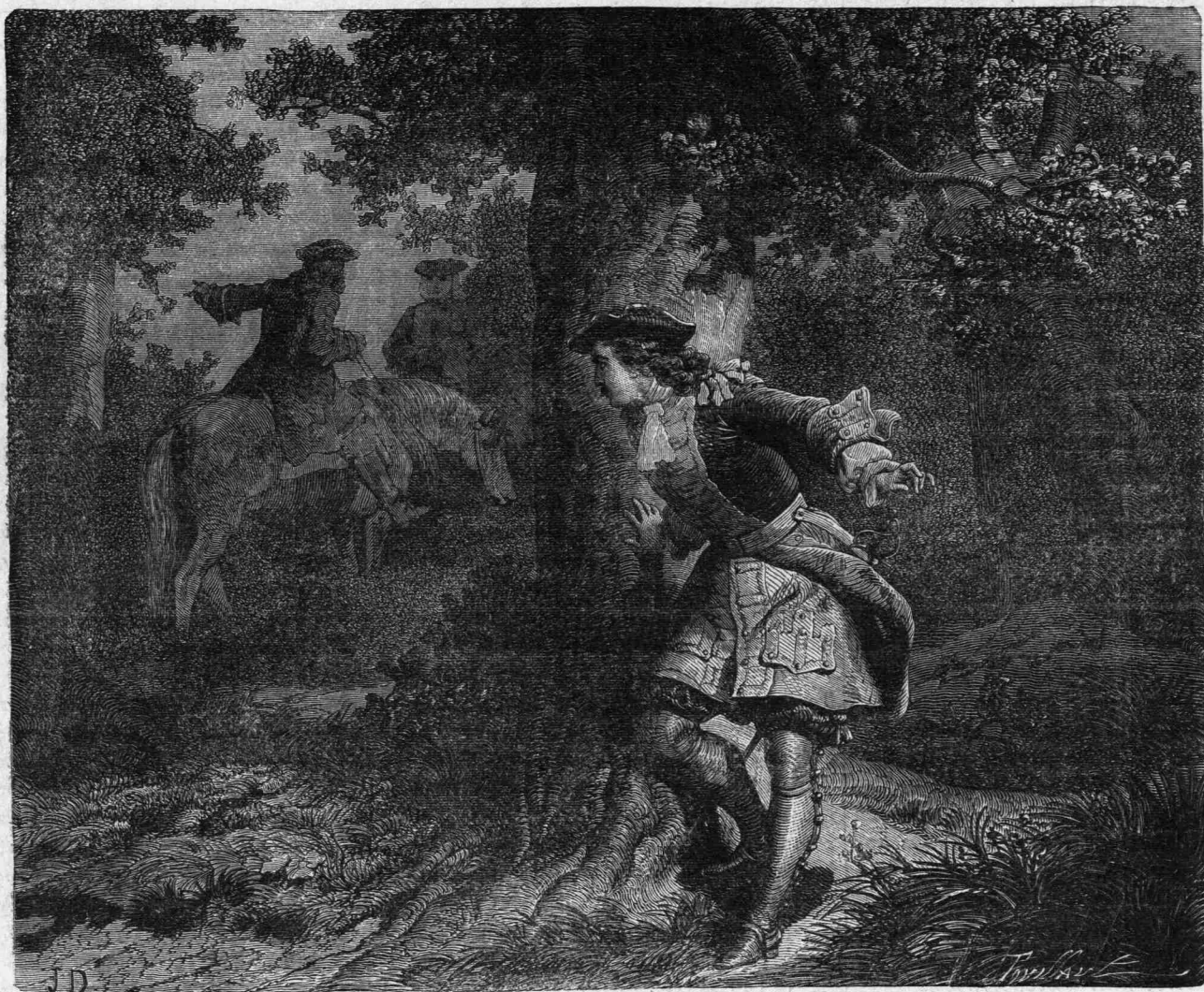
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ' αὐτοῦτον Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
 Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
 ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — *X. Arderesen* : Ο ΜΥΛΟΣ
 ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Γεράρδος παρηκολούθησε κρυφίως τοὺς ἱππεῖς. (Σελίς 409).

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΞΕ'

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΔΥΟ ΤΥΧΩΝ

Ὁ Ἰασπίνος εὐρίσκετο ἤδη καθ' ὁδόν, μεταβαίνων ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν, ὅτε ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὴν εὕρισκε

περιστοιχιζομένην παρὰ πολλοῦ πλήθους, διότι ἦτο ἡμέρα ἀκροάσεων παρ' αὐτῇ καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν δεχθῇ, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

Ἄλλως τε πρὸς τί τάχα νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς μαρκησίας προκειμένου περὶ φόβου, ὅστις ἐνδεχόμενον νὰ ἦτο καὶ χιμαιρικός; Ὁ Ἰασπίνος εὐρίσκετο ἐν τῇ ὁδῷ διαλογιζόμενος ταῦτα ἀφίπων τὴν ἁμαξάν του νὰ προχωρῇ βραδέως, ὅτε κατέφθασεν αὐτὸν ὁ πάτερ - Λασαίζ, οὐ οἱ ἵπποι ἐβαδίζον ταχύτερον.

Ὁ Ἰησοῦίτης, ἀναγνωρίσας τὸν Ἰασπίνον, τὸν ἐσταμάτησεν· κατῆλθεν ἐν πάσῃ σπουδῇ καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἁμαξῆς. Τὸ κατηφές πρόσωπον τοῦ πνευματικοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος οὐδὲν αἴσιον προοιῶνίζεν.

— Καὶ πάλιν ἀπωλέσθησαν τὰ πάντα, ἐψιθύρισεν ὁ πάτερ - Λασαίζ κρυφίως εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ἰασπίνου. Ὁ βασιλεὺς ἀναβάλλει ἐπὶ δύο ἀκόμῃ ἡμέρας τὴν ἀνακοίνωσίν του εἰς τὸ Παρλαμέντον· τρέχω νὰ προειδοποιήσω τὴν μαρκησίαν.

Καὶ βλέπων τὸν Ἰασπῖνον ἐμβρόντητον ὁ Ἰησοῦιτης, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ὡς ἄνθρωπος γινώσκων τί σημαίνει ἡ ἀπώλεια μιᾶς στιγμῆς.

— Τότε λοιπόν, εἶπε καθ'ἑαυτὸν ὁ Ἰασπῖνος συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, τὸ προαίσθημά μου ἦτο βάσιμον. Ὁ Λουβοῶ διέστρεψε πάλιν τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἣν εἶδα εἰς χεῖράς του, περιεῖχε κάποιαν καλὴν εἰδησιν δι' αὐτόν· πρέπει, ἀντὶ νὰ ἐκφοβίσωμεν τὴν μαρκεσίαν, νὰ προσπαθήσωμεν κάλλιον ν' ἀνακαλύψωμεν τὰ σχέδια τοῦ Λουβοῶ. Ὑπάρχει δὲ μόνον ἓν μέσον πρὸς τοῦτο, ν' ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἀρχεὺς ἐκεῖνος Δεβῶτ. Ἐμπρός.

Ὁ Ἰασπῖνος, μεταβαλὼν πορείαν, ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίαν. Ἀλλ' ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν ὁ Δεβῶτ. Νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐξετάσῃ εἰς τὴν ἐφορίαν ὁ Ἰασπῖνος αὐτοπροσώπως δὲν ἐτόλμα. Ποῖον νὰ πέμψῃ; τὸν Γεράρδον; Ἀδύνατον, διότι ἦτο πολὺ γνωστός. Τὸν Βελαίρ; Ποῦ νὰ τὸν εὑρῇ! Ὁ Ἰασπῖνος ἐμνήσθη τότε τοῦ Ρυβαντέλ καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπως τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ προμηθευτοῦ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς περισκέψεως.

Ὁ Ρυβαντέλ ἀνεδέχθη δυστροπῶν τὴν ἐντολὴν καὶ ἠρώτησεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφορίας. Ἐμαθεν ὅτι ὁ Δεβῶτ δὲν εἶχε φανῇ ἐκεῖ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ ὅτι ἠγνόουν ποῦ εὐρίσκετο τὸ ἔντιμον αὐτὸ ὑποκείμενον. Ὑπέθετον οὐχ ἥττον ὅτι εὐρίσκετο εἰς Παρισίους, κατοικῶν ἐν αὐτῷ τῷ μεγάρῳ τοῦ Λουβοῶ. Τὴν ἀσήμενον ταύτην πληροφορίαν ἀνεκοίνωσεν ὁ Ρυβαντέλ εἰς τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, μετέβη ἐν τῷ ἄμα εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λουβοῶ δὲν ἦτο γνωστός ὁ Ἰασπῖνος· ἄλλως τε ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς εὐρίσκετο εἰς Βερσαλλίαν, καὶ ἠδύνατο ν' ἀποτολήσῃ ν' ἀνέλθῃ. Ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν θυρωρὸν, οὗτος δὲ μὲ ὅλην τὴν ἐπιφύλαξιν, τὴν ἐμπέπουσαν εἰς ἄνθρωπον ἐκτελοῦντα χρέη τόσοσιν σημαντικὰ, ἐπέισθη νὰ ἀλλήλῃ χάρις εἰς τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ Ἰασπῖνου καὶ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ κύριος Δεβῶτ, ὅστις τῷ ὄντι εἶχεν εἰς τὴν διαθεσὴν του ἓν δωμάτιον ἐν τῷ μεγάρῳ, εἶχε φανῇ πρὸ δέκα ἡμερῶν διερχόμενος διὰ τῶν Παρισίων ἐφ' ἀμαξίης κομιστῆς διαταγῆς τινος λίαν κατεπειγούσης.

Ἀκούσας τὴν εἰδησιν ταύτην, ἥτις σοβαρῶς διετάραττε τὰ σχέδια τῆς ἐρεῦνης του, ὁ Ἰασπῖνος δὲν ἐξεδήλωσε ποσῶς τὴν δυσἀρέσκειάν του, ἀντήμειψε γενναίως τὸν θυρωρὸν καὶ ἀπῆλθεν ὑπὲρ ποτε σκεπτικὸς.

Κομιστὴς διαταγῆς!.. ἐσκέπτετο καὶ ποῖαν ἄρα διαταγὴν ἐκόμιζεν ὁ Δεβῶτ; Μήπως ἐπρόκειτο μᾶλλον περὶ μηχανορραφίας, ἢς ὁ Δεβῶτ ἦτο τὸ ὄργανον; Καὶ εἰς ποῖον μέρος διηυθύνετο; Πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Αὐτόθι ἐνέκειτο τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ μυστηρίου.

Ὁ Ἰασπῖνος ἐγίνωσκε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως· καὶ τοῦτο

ἦτο μία ἀρχή. Ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἂν ἠρώτα τοὺς σταθμάρχας ὁλὼν τῶν πρώτων ταχυδρομικῶν σταθμῶν ἠδύνατο ἴσως ν' ἀπολήξῃ εἰς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα ἀνακαλύπτων τὰ ἴχνη του. Πλὴν ἦσαν εἰκοσι ὁδοί, ἀπέχουσιν ἢ μία τῆς ἄλλης τρεῖς περίπου λεύγας, ἡ περιφέρεια δὲ αὐτῆς τῶν ἐξήκοντα λευγῶν ἠδύνατο νὰ διαρκῇ τρεῖς ἡμέρας, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀτυχίας, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀναζητεῖ τις μετὰ τῶν ἄλλων εὐρίσκει πάντοτε τελευταῖον.

Ὁ Ἰασπῖνος ἤρχισε ν' ἀμνηχανῇ σφόδρα. Οἱ Παρίσιοι εἶνε λαβύρινθος ὅπου τὰ πάντα δύναται τις ν' ἀπολέσῃ ἂν δὲν ἔχῃ νῆμα τι ὅπως ὁδηγῆται. Καὶ τὸ νῆμα διὰ τὸν ἀτυχῇ Ἰασπῖνον ἔλειπεν ὁλοτελῶς. Αἴφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπισίας του, μία ἰδέα διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός του.

— Δὲν ἀναχωρεῖ κανεὶς διὰ ταξείδιον, εἶπε καθ'ἑαυτὸν, χωρὶς νὰ κάμῃ προετοιμασίας ἢ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Ἀνθρώπος οἷος ὁ Δεβῶτ ἀρέσκειται νὰ ἐπιδεικνύεται καὶ νὰ κάμῃ τὸν μεγάλον· εἶνε ἀδύνατον λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν τὸ παγῶνι νὰ μὴ ἀφήσῃ κανέναν τοῦ πτερόν.

Ὁ Ἰασπῖνος εἶδε τινὰς κομιστὰς φορεῖων, οἵτινες ἀνέμενον χάριν ἐργασίας παρὰ τὴν κρήνην Κολβέρ. Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι Ὁβερναῖοι ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ἡ Πρόνοια τῶν περιέργων.

Ὁ Ἰασπῖνος κατ' ἀρχὰς ἐπέδειξεν ἓν σκυῶδον, πάραυτα δὲ φωνή τις, ἥτις ἐφάνη αὐτῷ μελωδικῇ ὡς φωνὴ Σεραφαίμ καὶ ἥτις ἦτο μῶλα ταῦτα ἢ μᾶλλον δυσάρεστος τῶν γαλλικῶν διαλέκτων, ἀπήντησεν ὅτι κατὰ τὴν ὑποδεικνυμένην ἡμέραν καὶ ὥραν εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ μεγάρου Λουβοῶ κύριός τις φέρων χρυσοποικιλτον στολὴν, μὲ τοὺς πόδας βραχὺς καὶ ἀρκετὰ καμπύλους, ὅστις ἐπρομηθεύθη ποσότητά τινα οἴνου καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐντὸς τῆς ἀμαξίης του. Ὁ Ἰασπῖνος παρεκάλεσε τότε νὰ τοῦ δείξωσι τὸ οἶνοπωλεῖον καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτό.

Αὐτόθι ὁ Ἰασπῖνος ἠρώτησε μετὰ πλείονος σαφηνείας καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ ρηθεὶς κύριος εἶχεν ἀγοράσει οἶνον τῆς Βώνης· ἡ λεπτομέρεια αὕτη δὲν ἐνδιέφερε πολὺ τὸν Ἰασπῖνον.

— Τί εἶπεν εἰς τὸν ἡνίοχον; ἠρώτησεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Τοῦ εἶπεν: Εἰς τὸν ὀπτοπῶλην!

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ ὀπτοπῶλης;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Φεγιαδ.

Ὁ Ἰασπῖνος διηυθύνθη ἐκεῖ. Ὁ βραχύσωμος κύριος εἶχεν ἀγοράσει μίαν ὀρνιθα καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἡνίοχον:

— Εἰς Παντέν!

Ὁ Ἰασπῖνος ἐσυλλογίσθη ἀκούσας τὴν λέξιν ταύτην. Διὰ τοῦ Παντέν ἠδύνατο τις νὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην, ἀφοῦ ὅλοι αἱ ὁδοὶ ἀγρουν εἰς αὐτήν, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλ' ἠδύνατο ἐπίσης νὰ μεταβῇ καὶ εἰς Καμπανίαν, κατὰ συνέπειαν δὲ εἰς Ἀργόννην καὶ εἰς Λαθερνῇ.

Σφόδρα ἀνησυχῶν ὁ Ἰασπῖνος ἐπο-

ρεύθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Ἡ πρώτη πληροφορία ἣν ἠρώτησεν περὶ τοῦ στραβοπόδη ὑπῆρξεν ἡ ἐξῆς:

Κύριός τις μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος βλέπων τὴν ὁδὸν κατεχομένην ὑπὸ ἀγέλης βοῶν καὶ μύσγων καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ σταματήσῃ, ἐθορύβεε δυσανασχέτων, προβαίνων δὲ ἐκ τῆς ἀμαξίης, ὅτε ἡ ὁδὸς ἀπηλλάγη, ἔκραξε πρὸς τὸν ἡνίοχον.

— Εἰς Βονδύ! τρέχε γρήγορα!

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία· ὁ Δεβῶτ δὲν ἔμενεν εἰς Ρώμην, τὸ Βονδύ ἦτο ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς πρὸς τὴν Καμπανίαν ὁδοῦ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αἱ ἰδέαι τοῦ Ἰασπῖνου ἐκόχλαζον ἐν τῷ κρανίῳ του ὡς μέταλλα ἐντὸς χωνευτηρίου. Τρόμος ἀόριστος, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὀδυνηρὸς ὅσῳ δὲν εἶχεν ὀρισμένην σαφῇ αἰτίαν, κατέλαβε τὸν ἀτυχῇ Ἰασπῖνον, ὅστις ἀνεζήτησε πέριξ αὐτοῦ ἐρεῖσματα καὶ εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε κανέναν.

Λοιπὸν ὁ Δεβῶτ εὐρίσκετο εἰς Ἐλίζην ἴσως δὲ καὶ εἰς Λαθερνῇ, ποῖαν νέαν παγίδα ὑπέκρυπτε τὸ νέον τοῦτο ταξείδιον; Ὅθι ἦτο βεβαίως καλὴ τις εἰδησις πεμφθεῖσα παρὰ τοῦ Δεβῶτ εἰς τὸν Λουβοῶ ἢ χαροποιούσα τόσοσιν τὸν ὑπουργὸν καὶ ἐμπνέουσα αὐτῷ τοιαύτην ἀλαζονείαν.

Πρὸ τῆς χαίνουσας ἐκείνης ὑπὸ τοὺς πόδας του ζοφερᾶς ἀβύσσου ὁ Ἰασπῖνος φρικτὸν ἐξ ὀρμεφυτοῦ ἐπεκαλεῖτο εἰς μάτην τὸ λογικόν του, τὸ ὅποιον ἔδραπέτευεν ἐπιμόνως.

Παρήλθεν οὕτως ἡμίσεια ὥρα καὶ ὁ Ἰασπῖνος ἄλλο τι δὲν διελογίζετο εἰμὴ τὴν ἀμαξίαν, τὸν χυδαῖον ἐκείνον μὲ τὴν χρυσοποικιλτον στολὴν του, τὰς φιάλας τοῦ οἴνου τῆς Βώνης, τὴν ὀπτὴν ὀρνιθα, ὅλα ταῦτα ὁμοῦ προχωροῦντα ἐν τάχει εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγρουν εἰς Λαθερνῇ.

Αἴφνης ἐμψυχούμενος ἐκ τοῦ διαλογισμοῦ τούτου:

— Ἐγώ, εἶπε καθ'ἑαυτὸν, δὲν τρέχω κανένα κίνδυνον· ὁ Γεράρδος ἐπίσης· ἡ μαρκεσία μόνη ἀπειλεῖται. Ὁ βασιλεὺς ἀναβάλλων τὴν εἰς τὸ Παρλαμέντον ἀνακοίνωσίν του δεικνύει δυσπιστίαν προσβλητικὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ὁποίας ὑποκινητὴς ἄλλος βεβαίως δὲν εἶνε εἰμὴ ὁ Λουβοῶ. Λοιπὸν ἂν ὁ Λουβοῶ ἐπεμψῇ τὸν Δεβῶτ εἰς Λαθερνῇ, πρέπει νὰ μάθω πρὸς τίνα σκοπὸν καὶ διὰ νὰ μάθω τοῦτο μόνον ἓν μέσον ὑπάρχει, νὰ μεταβῶ ἐκεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν τοιαύτην ἀποστολὴν εἰς κανένα καὶ ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου εἰς τὸν Γεράρδον.

Εὐθὺς ὡς ἤθελε λάβει ἀπόφασιν τίνα ὁ Ἰασπῖνος, καθίστατο θαρραλέος, ἰσχυρογνώμων ὡς ἡμίονος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔδειξε δραστηριότητα καὶ ζωηρότητα, οἷαν ὁ Λουβοῶ οὐδὲν ἤθελεν ὑποπτεύσει ὅτι ἐκέκτητο ὁ εὐσαρκὸς καὶ ροδοκόκκινος ἐπίσκοπος.

Ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίαν καὶ ἐζήτησε τὸν Γεράρδον εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ ἐλαφροῦ ἵππικοῦ, ἀφοῦ δὲ ἠλλάξε τοὺς

ἵππους τῆς ἀμάξης του ἀνεχώρησε πάλιν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ Ἰασπίνος εἶχε καταστῆ ψυχρός, περιεσκιεμένος. Ὁ Γεράρδος ἐφλέγετο ἐκ τῆς περιεργείας καὶ τῆς ἀνυπομονησίας. Ἐν τούτοις ἐδέησε νὰ ἐγκατερίσῃ καὶ νὰ ὑφίσταται ἐρωτήσεις, αὐτὸς ὅστις εἶχε ν' ἀποτείνῃ μυριάς!

Ὁ Γεράρδος εἶχε παραλάβει μεθ' ἐαυτοῦ τὸν θεράποντά του, ὅστις εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν ἀμαξάν του Ἰασπίνου. Οὗτος συνέστησε κατὰ πρῶτον εἰς τὸν μαθητὴν του νὰ τηρήσῃ ἀπόλυτον σιγὴν περὶ τοῦ ταξιδίου, ὅπερ ὁμοῦ ἐξετέλουν, καὶ ἐσκέπτετο μελετῶν ὡς νὰ προητοιμάζετο ὅπως ἀπαγγεῖλῃ διδασχὴν.

— Φίλε μου, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω αὐριοῖν νὰ παραλάβω τὴν Βιολέτταν, ὅπως ὑπεσχέθημεν εἰς τὸν Βελαίρ. Σὺ θ' ἀναλάβῃς αὐτὴν τὴν φροντίδα καὶ ἰδοὺ σοὺ δίδω ὀλίγας λέξεις διὰ τὴν δεσποινίδα Βαλβιέν. Τὰς ἔγραψα ἐν τάχει, ἐνῶ ἡλλαζὼν τοὺς ἵππους.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Γεράρδος· ποῦ πηγαίνει; λοιπόν;

— Ἡ μαρκησία μὲ στέλλει κάπου, ὁπόθεν δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἐπανέλθω. Φυλάξου νὰ μὴ κάμῃς λόγον εἰς κανένα περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ τὴν ἠγνόεις, τόσον ἐπείγομαι ν' ἀναχωρήσω, ἐὰν δὲν ἦσθάνομην τὴν διπλὴν ἀνάγκην νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, καθὼς καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους νέους ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ σὺ δύνασαι νὰ ἐπαγρυπνήσῃς κάλλιστα ὅσον καὶ ἐγώ. Θὰ μὲ συνοδεύσῃς μέχρι τοῦ Βονδὺ διὰ νὰ συνομιλήσωμεν καθ' ὁδὸν περὶ πάντων ὅσα ὀφείλομεν νὰ εἰπώμεν καὶ νὰ πράξωμεν. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃς ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς προστάτιδός σου σοβαρῶς θὰ διεκινδύνευον, ἐὰν δὲν ἀνεχώρουν ἢ ἂν ἦτο γνωστὸν ὅτι ἀνεχώρησα. Διατί δὲν ἀποπέμψεις τὸν θεράποντά σου; Εἶνε μάρτυς ὁκληρὸς καὶ περὶ τῶν.

— Ἐχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος καὶ ἔπρεπε μάλιστα νὰ τὸν παραλάβῃς μαζί σου.

— Περὶ τῶν ἡ ιδιότης μου ὡς ἐπισκόπου καὶ ἡ ἀδυναμία θὰ μὲ προστατεύσωσι κάλλιον παντὶ ἄλλῳ. Θὰ εἰδοποιήσῃς λίαν πρὶν τὸν Βελαίρ περὶ τῆς ἐξ ἀνάγκης ἀπουσίας μου· προετοίμασε ἀντ' ἐμοῦ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Βιολέττας· ἐπίστρεψε εἰς Βερσαλλίας ὅπου καλὸν εἶνε νὰ σὲ ἴδωσιν. Θὰ εἴπῃς κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶμαι ἀσθενής, ἔπειτα ὅτι εἶμαι εἰς περιόδειαν· σκοπεύω νὰ ἐπανέλθω ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἔκθαμβος διὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὸ μυστηριώδες ἦθος τοῦ φίλου του, μὲ κάμνεις νὰ μένω ἐμβρόντητος. Πολλάκις ἤδη οἱ δισταγμοί σου, οἱ παράδοξοι τρόποι σου, μ' ἔκαμαν ν' ἐκπλαγῶ πολλάκις ἤδη ἠπόρουν καὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν ἂν ἦσο σὺ πράγματι ὁ Ἰασπίνος ἐκεῖνος, ὁ τόσον εἰλικρινής, ὁ τόσον διαχυτικός, ὁ τόσον ἐλεύθερος, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα ἀφότου ὑπάρχω. Ἀλλὰ σήμερον σοὺ ὁμολογῶ ὅτι

δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον, δὲν αἰσθάνομαι πλέον ὅτι ἔχω πλησίον μου ἕνα φίλον καὶ σκέπτομαι μήπως καὶ ἡ ἰδική μου καρδίᾳ μετεβλήθη ὡς πρὸς σέ.

Ὁ Ἰασπίνος ἐνηγκαλίσθη σιωπηλῶς τὸν νέον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παρὰφορον ἐκείνην φιλοστοργίαν, εἰς ἣν ὁ Γεράρδος ἦτο συνηθισμένος.

— Εἰς μάτην ἐπιχειρεῖς νὰ μ' ἐρωτήσῃς, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ σοὺ ἀπαντήσω· οὔτε δυσπιστία ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον, οὔτε ψυχρότης· ὑπάρχει μόνον ἀγνοία. Ἐπιχειρῶ εἰς τὰ τυφλὰ κατὰ, τοῦ ὁποίου δὲν προβλέπω τὴν ἔκβασιν, συναισθάνομαι μόνον ὅτι ὀφείλω νὰ τὸ πράξω· μὴ ζῆτει περιπλέων. Ἀγάπα με τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ πάσχω ἡναγκασμένος ὢν ν' ἀποκρύψω μυστικὰ ἀπὸ σοῦ.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω εἰς ταιαύτην ἀμηχανίαν· δὲν θ' ἀναχωρήσῃς μόνος!

— Μόνος ἀπεναντίας· ὀφείλεις μάλιστα νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ λησμονήσῃς μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἐπιώπησαν ἀμφότεροι μετὰ τὴν ἀλλόκοτον ταύτην συνδιάλεξιν. Οἱ ἵπποι ἀκμαῖοι καὶ ὑπὸ στιβαρὰς χειρὸς διοικούμενοι διήνυσαν τὴν ἀπόστασιν τῶν ὀκτῶ λευγῶν ἀπὸ Παρισίων μέχρι Βονδὺ εἰς ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὥρων καὶ ἐπύρρετο ἤδη ἡ ἐσπέρα ὅτε ἡ ἀμαξὴ ἀφίκετο ἀντικρὺ τοῦ σταθμοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Γεράρδος ἐπέμεινε καὶ αὖθις νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ἰασπίνον ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοῦ φανῇ ὡπωςδῆποτε χρήσιμος.

— Ὅχι, μὴ μοῦ εἴπῃς τίποτε πλέον, σὲ καθικετεύω, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης. Ἐδῶ θ' ἀλλάξω ἵππους καὶ θὰ ἐξκολουθήσω μέχρι τοῦ Μῶ· σὺ δὲ θὰ παραλάβῃς ἄλλους ὅπως ἐπιστρέψῃς εἰς Παρισίους, ἐπειδὴ οἱ ἰδικοί μου θὰ ἦνε πολὺ κεκμηκότες. Ἀγαπητέ μου Γεράρδε, προσέθηκε μειδιών, ὑπάκουσε εἰς τὸν διδάσκαλόν σου. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν σὲ διατάττει νὰ πράξῃς κατὰ τι, ἀφότου ὑπάρχεις εἰς τὸν κόσμον!

— Ὑπακούω, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

Καὶ ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὸν σταθμόν ὅπου ἐζήτησαν ἵππους.

— Δύο μόνον μοῦ μένουσιν, εἶπεν ὁ σταθμάρχης.

— Βλέπω τέσσαρας εἰς τὸν σταῦλον, παρετήρησεν ὁ Γεράρδος.

— Ναί, κύριέ μου· ἀλλ' οἱ δύο ἐκ τῶν τεσσάρων εἶνε μισθωμένοι διὰ μίαν ἀμαξάν, τῆς ὁποίας τὴν ἀφίξιν προανήγγειλε πρὸ ὀλίγου διερχόμενος ἔκτακτος ταχυδρόμος, ὅστις ἐστάθμευσεν ἐδῶ.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ἰασπίνος συνεβουλεύθησαν ἀλλήλους δι' ἐνὸς βλέμματός.

— Θὰ λάβω ἐγὼ τοὺς δύο ἵππους, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, διότι ἐπείγομαι περισσότερον.

— Καὶ ἐγὼ θὰ περιμεῖνω ἕως νὰ φέρουν ἵππους ἀκμαίους εἰς τοὺς σταύλους, ἢ ἕως ν' ἀναπαυθῶσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔφεραν ἕως ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Ἐν τούτοις οἱ ἱπποκόμοι καὶ ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἰασπίνου εἶχον ζεῦξει τοὺς ἵπ-

πους. Ὁ ἐπίσκοπος ἔσφιγγε φιλοστόργως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν μαθητὴν του, ὅστις μὲ ὕλας τὰς διαμαρτυρίας ἐτήρησε ποῖαν τινὰ μνησικακίαν.

Ὁ Ἰασπίνος στωϊκὸς ἐπέσπευσε τὴν ἀναχώρησιν, παρεκίνησε τὸν ἡνίοχον καὶ ἡ ἀμαξὴ του ἐγένετο ἀφαντος μετὰ βροντῶδους κρότου. Ἦδη ἡ νύξ διέχεεν ὑγρὰν δρόσον, εἰς ἣν ἐβυθίζοντο οἱ πυκνοὶ κλάυες τῶν δρυῶν καὶ εἰς τὸ κυανοῦν στερέωμα ἀνέτελλεν ὁ πρῶτος ἀστὴρ. Ἡ ἀμαξὴ τοῦ Ἰασπίνου ἐβαινεν ἤδη πρὸ ἡμισείας μύλης ὥρας εἰς ὁδὸν στενήν, πετρώδη· ἔχουσιν ἐκατέρωθεν βαθεῖας αὐλακάς, ὅτε ἤκουσε παταγον φοβερὸν μετὰ κρυγῶν καὶ κροταλισμὸν μᾶστιγος.

Ἀμαξὰ συρμένῃ, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, παραφερομένη, ὑπὸ δύο ἵππων ζωηρῶν ἐφάνη ἐρχομένη μὲ τὴν ταχύτητα κεραυνοῦ εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἱπποκόμος τοῦ Ἰασπίνου ἠθέλησε νὰ στρέψῃ τοὺς ἵππους πρὸς δεξιάν, ἀλλ' εἰς τῶν τροχῶν ἐβυθίσθη εἰς μίαν αὐλακὰ τῆς ὁδοῦ ἐξ οὗ ἐχρονотρίβησε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ ἐγκαίρως τὴν στροφὴν. Οἱ ἵπποι συνεκρούσθησαν· αἱ ἀμαξὴ προσέκρουσαν πρὸς ἀλλήλας μετὰ πατάγου· ἠκούσθη τριγμὸς τῶν θραυσμένων ρυμῶν, ἀνεπήδησαν αἱ θραυσθεῖσαι ὕαλοι καὶ ἐπηκολούθησε φοικῶδης φυρμός. Ἐκ τῶν δύο ἀμαξῶν ἡ μία βεβυθισμένη κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιά τάρρον εἶχε θραυσθῇ εἰς μύρια τεμάχια, ἦτο δὲ αὕτη ἡ τοῦ Ἰασπίνου. Ἡ ἐτέρα κλίνουσα ἀπὸ τὸ ἐν πλευρὸν ἐσείετο ἀκόμῃ, ἀλλ' ἀβλαβής· οἱ ἱπποκόμοι ὕβριζον καὶ ἐβλασφήμουν· οἱ ἵπποι ἐχρεμέτιζον ἀλγεινῶς, ὁ Ἀμοῦρ ὑλάκτει προσκαλῶν νὰ προσέλθωσι νὰ ἐξαγάγωσι τὸν Ἰασπίνον ἀπὸ τῆς φυλακῆς του. Ἐν γένει ἐπεκράτει θόρυβος καταχθόνιος, ὅστις ἔκαμνε νὰ τρέμωσι τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ὁ Ἰασπίνος μωλωπισθεὶς, ἀλλὰ πλήρης γενναιότητος, προσεκάλει εἰς βοήθειάν του. Αἱ φωναὶ τοῦ ἱπποκόμου καὶ τοῦ ἡνίοχου του κραυγάζοντων, ὅτι εἶχον φονεύσει τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα, ἐξεφόβισαν τὸν ἕτερον ταχυδρόμον καὶ ἕνα μεγαλόσωμον θεράποντα, οἵτινες προσεπάθουν νὰ ἐπανωρθώσωσι τὴν ἀμαξάν των, ἥς τὸ ἐλατήριον εἶχε βλαθῇ. Ὁ Ἰασπίνος εὐσπλαγχνὸς ὡς καλὸς χριστιανὸς ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ μήπως ἔπαθόν τι δυσάρεστον οἱ ἐν τῇ ἀντιπάλῳ ἀμαξῇ εὐρισκόμενοι. Τὸν παρεκάλεσαν ὁμως νὰ μὴ πλησιάζῃ καὶ ν' ἀσχοληθῇ μόνον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τότε λίαν ἐκπληκτος κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ περίξ αὐτοῦ συντρίμματα. Ἡ ἐτέρα ἀμαξὴ εἶχεν ὀρθωθῇ ἤδη καὶ ὁ ἱπποκόμος ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκκινήσῃ.

Ἀλλ' ὁ Ἰασπίνος ὠργισμένος ὤρμησεν ἔμπροσθεν τῶν ἵππων.

— Εἰξεύρετε, ἀχρεῖοι, ἀνέκραξεν, ὅτι θὰ κάμω νὰ σὰς κρεμάσουν, διότι μοῦ συνετρίψατε τὴν ἀμαξάν καὶ οὔτε κἂν μὲ βοηθεῖτε νὰ ἐξέλθω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμηχανίαν; Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

— Εἶνε δημόσιος ὑπηρεσία! ἀπήντη-
σεν ὁ ἵπποκόμος.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπράυναν τὸν Ἰασπίνον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπεθάρρυναν.

— Προηγείται ἡμῶν εἰς δημόσιος ταχυδρόμος καὶ μᾶς περιμένουν, εἶπεν ὁ ταχυδρόμος, ἀφήσατέ μας νὰ περάσωμεν.

— Βλέπετε, ἐπανελάθεν ὁ Ἰασπίνος, ὅτι μοῦ συνετρίψατε τὴν ἄμαξάν καὶ ὅτι μοῦ ἐφονεύσατε ἢ μοῦ ἐπληγώσατε τοὺς ἵππους μου, δὲν δύναμαι δὲ νὰ μείνω μόνος εἰς τὸν δρόμον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους· φέρετέ με τοῦλάχιστον ὀπίσω εἰς τὸν σταθμὸν νὰ εὕρω νέαν ἄμαξάν· ὑποθέτω ὅτι ὁ κύριος τῆς ἀμάξης σας, ὅστις ἐπιμένει νὰ μὴ φαίνεται, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ μίαν θέσιν πλησίον του· εἶνε τὸ ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσα ὀφείλει νὰ πράξῃ πρὸς χάριν μου.

Ὁ ἵπποκόμος δεικνύων μυστηριωδῶς τὴν ἄμαξάν :

— Παρατηρήσατε, εἶπε, σεβασμιώτατε.

Ἡ ἄμαξα ἦτο κεκλεισμένη καὶ ἡσφαλισμένη διὰ μοχλῶν ὡς κιβώτιον.

— Αὐτὸ εἶνε παράδοξον, ἐσυλλογίσθη ὁ Ἰασπίνος. Κάποιος πολιτικὸς κατάδικος θὰ εἶνε μέσα. Ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ μοῦ ἀρνηθῇτε, προσέθηκε, νὰ μὲ ἐπαναφέρετε εἰς τὸν σταθμὸν. Θὰ ἐπιστρέψω μὲ τὴν ἄμαξάν σας, ἀφοῦ μ' ἐστερήσατε τῆς ἰδικῆς μου. Ὑπάρχει θέσις ἀρκετὴ πλησίον τοῦ ἡνιόχου· ἀναβαίνω εἰς αὐτὴν καὶ ἀναχωρῶσατε ὅποτε θέλετε.

Ὁ ἵπποκόμος μὴ τολμῶν ν' ἀρνηθῇ τόσον ἀσήμαντον ἐκδούλευσιν εἰς ἕνα ἐπίσκοπον ἐβοήθησε τὸν Ἰασπίνον νὰ καθῇ εἰς τὴν κοινὴν θέσιν τοῦ ἡνιόχου. Ὁ μεγαλόσωμος θεράπων, ὅστις παρεχώρησε αὐτῷ τὴν θέσιν ταύτην, κατέφυγεν εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος. Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ ἐνεθάρρυνε τὸν ἵπποκόμον καὶ τὸν ἡνιόχον του, τοὺς ἀφῆσε νὰ συλλέξωσι τοὺς ἵππους καὶ τὰ συντρίμματα ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Εἶτα χωλαίνοντες κατ' ἄρχας, ἀλλ' ἰαθέντες εὐθὺς διὰ σφοδρῶν μαστιγώσεων, οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης ἤρχισαν τρέχοντες πρὸς τὸ Βονδύ, ὁ Ἰασπίνος δὲ ψαύων τοὺς ὦμους καὶ τὰ γόνατα ἐν ἀνέσει ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἐνδεχομένων δυσαρέστων συνεπειῶν τοῦ ἐμποδίου ἐκεῖνου, παρὰ δὲ τὴν στενοχωρίαν καὶ τοὺς μῶλωπάς του, νῆχάριστε τὴν τύχην του, διότι δὲν συνετρίβει καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς ἀμάξης καὶ ἔμελλε νὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον εἰς Βονδύ ὅπου θὰ εὕρισκε θεράπαιον τῶν δεινῶν του.

Ὁ ἀτυχὴς Ἰασπίνος οὐδαμῶς ὑπόπτευε τί ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ τόσον ποθητὸν Βονδύ!

ΕΣ'

Ο ΛΟΥΒΟΑ ΔΕΝ ΕΥΡΙΣΚΕΙ Ο,ΤΙ ΑΝΑΜΕΝΕΙ, ΚΑΙ Ο ΔΕΒΩΤ ΛΑΜΒΑΝΕΙ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΝΑΜΕΝΕΙ.

Ὁ τόσον ἐπειγόμενος ταχυδρόμος, ὅστις προηγείτο τῆς ἀμάξης, ἦτο ὁ Δεβώτ, ὅστις ἐν τῇ χαρᾷ αὐτοῦ, τοῦ ν' ἀναγγεῖ-

λῇ τὴν καλὴν εἰδησιν εἰς τὸν Λουβοά, εἶχεν ἀναχωρήσει δύο σταθμοὺς πρὸ τοῦ Βονδύ, ὅπως λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης αὐτομάτου προθυμίας, ἣν οἱ πολιτικοὶ ἀνδρες δεικνύουσιν εἰς παρομοίαν περίστασιν. Ὁ Δεβώτ ἐγίνωσκε πόσον διαρκεῖ ἡ ἐγνωμοσύνη· ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ διάρκειά της ἦτο ἀστραπιαία καὶ ἐπεχείρει νὰ καταστήσῃ θετικώτερα τὰ ἀποτελέσματα της.

Ἐκλείσει λοιπὸν ἐπιμελῶς τὴν ἄμαξάν, ὡς εἶδομεν, ὀδηγουμένην παρ' ἐνὸς ἵπποκόμου καὶ ἐνὸς ἰδικοῦ του θεράποντος· ἐπέβη τῶν ἀρίστων ἵππων ἀνὰ πάντα σταθμὸν, καὶ ἤδη παρὰ τὸ σκότος ἔβλεπε μακρόθεν τὴν πύλιν τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ὅτε συνήντησε δύο ἵππεῖς, οἵτινες πλησιάζαντες ἔφραξαν αὐτῷ τὴν ὁδόν.

Οἱ δύο ἄνδρες μετημφισμεῖνοι ὡς ἔμποροι ταξειδεύοντες, ἦσαν ὁ Λουβοά καὶ ὁ ἰατρός αὐτοῦ Σερῶν. Ὁ Λουβοά εἰδοποιηθεὶς, ὅτι ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὴν ἐσπεραν ἢ ἄμαξάν, ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς Παρισίους, καὶ νὰ ὑποδείξῃ ἄλλην διεύθυνσιν.

Ὁ Λουβοά ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς ἀναγνωρίσας τὸν Δεβώτ. Οὗτος ἀσθμαίνων πράγματι, προσεποιήθη ἔτι μᾶλλον ὑπερβολικὴν κόπωσιν καὶ ἀσθμα. Ὁ ὑπουργὸς ἐθώπευσεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐνεκαρδίωσεν ὡς ν' ἀπτείνεται πρὸς τὸν υἱόν του.

— Καὶ ἡ ἄμαξα; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Προηγούμαι μίαν ὥραν περίπου αὐτῆς, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ... τὸ ἄτομον;

— Εἶνε φρόνιμος... διαυγέστατος τὴν διάνοιαν.

— Ἀλήθεια;

— Ὡμίλου μετ' αὐτοῦ πρὸ δύο ὠρῶν, Ἐξοχώτατε, καὶ σὰς βεβαιῶ, ὅτι παρεπονείτο πολὺ λογικὰ διὰ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἔφερα.

— Ἦτο ὑπερβολικὴ ἡ ταχύτης, εἶπεν ὁ Σερῶν μὲ τόνον δογματικόν.

— Ἐνόμιζα, ὅτι ἐξυπηρετῶ τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα σπεύδων, ἀπήντησεν ὁ Δεβώτ.

— Ναί, ναί, καὶ μὲ ὑπηρετήσας ὅπως ἤθελον, θὰ ἴδῃς δὲ ἂν ἡξεύρω καὶ ἐγὼ ν' ἀνταμείβω. Ἀλλ' ἂς μὴ μένωμεν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τοιουτοτρόπως· ἦδη ὅλοι οἱ ἀνόητοι, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ πέριξ, ἐξῆλθον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ παρατηρήσουν. Ἄς προχωρήσωμεν ἂς ὑπάγωμεν μέχρι τοῦ σταθμοῦ, θὰ διατάξω τὴν ἄμαξάν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ πλάγιον δρόμον, θὰ ὀδηγήσω τὸν ἀνθρωπὸν μας εἰς Μεδῶν, εἰς τὴν κατοικίαν μου· συμφωνεῖς, Σερῶν; Ἐκεῖ θὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας· ἐκεῖ θὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μᾶς τὸν ἀπαγάγῃ.

Ἐπειτα συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γιάλτα.

— Τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία κόμησσα περιμένει, ἦλθε, ἀπεκρίθη ἀνευ ἐνδοιασμοῦ.

— Καὶ ποῦ τὸ ὠδήγησας;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ὁ κύριος Βιλλαγῶς δὲν ἦλθεν;

— Ὁχι. Ἐφεραν ὁμῶς ἐκ μέρους του ἕνα κιβωτίδιον. Ἡ κυρία κόμησσα θὰ τὸ εὕρῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Καλὰ. Ἀφῆσέ μας.

Ἡ Ἰουστίνη ἐχαίρετισε καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Μάξιμος ἔμενεν ἀκίνητος, βωβός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του προσεπάθουν ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Γιάλτα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ.

Ἡ κόμησσα ἔσπευσε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς δυσχερείας ταύτης.

— Ἡ κόρη αὕτη μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ μὲ περιμένει· θέλετε νὰ τὴν ἰδῇτε;

— Ἀλλὰ, ἐψιθύρισεν ὁ ἐξάδελφος, δὲν ἔξέρω ἂν...

— Ναί. Καλλίτερα νὰ ἦσθε καὶ σεῖς μαζύ μας. Ἐλθετε.

— Εἰμαι ἔτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε. Μόνον...

— Τί λοιπόν;

— Ἡ μελαγχροινὴ... ἡ συνένοχος τῶν κλεπτῶν... αὕτη ποῦ τὴν ὀνομάζετε Ἰουστίνην...

— Εἶνε ἡ θαλαμηπόλος μου, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ κόμησσα. Ἐλθετε λοιπόν, αἱ στιγμὰι εἶνε πολύτιμοι.

Καὶ θέτουσα τέρμα εἰς τὰς ἐξηγήσεις ἠγέρθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θερμοκηπίου. Ὁ Μάξιμος τὴν ἠκολούθησε χωρὶς λέξιν νὰ εἴπῃ. Εὕρισκετο εἰς ἀνέκφραστον ταραχήν.

— Ἡ θαλαμηπόλος της, ἐσκέπτετο. Ἡ ἀγρία αὕτη μοῦ ἔκλεψε τὸ βραχιόλι μου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της... καὶ ὁ κηπουρός... καὶ ὁ ὀπλοδιδάσκαλος. Καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου. Δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ πιστεύσω, ὅτι αὕτη τοὺς ἔδωκε καὶ τὴν διαταγὴν νὰ τὸ κλέψουν.

Ἡ κυρία Γιάλτα οὐδ' ἐφαίνετο κἂν ἀνησυχῶσα διὰ τὰς σέψεις του. Ἐβάδιζε ταχέως ὑψιτενὴς καὶ ἡρεμῶς.

Ἐφθασε, διὰ διαδρόμων καὶ κλιμάκων, χωρὶς νὰ συναντήσῃ τινά, εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου τὴν προτεταίαν ὁ Μάξιμος εὕρε τὴν κόμησσαν κατακεκλιμένην.

— Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ εἶν' ἐκεῖ, εἶπε δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν τοῦ δωματίου της.

Δὲν νομίζετε καλὸν νὰ τὴν ἰδῇτε

Εἰς τὸ προσεχές:

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Δραματικώτατον διήγημα

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΡΤ